

Tres colps en la nit

Pasqual Alapont

Dibuixos de Javier Lacasta Llácer

Sorolls en la nit

Encara era nit fosca i Emi es va despertar. Va sentir un soroll, una mena de brom, però amb la o que s'allargava durant uns quants segons i que semblava tremolar en l'aire, brooooooom. No era per tant el cor, que només feia bum-bum i que bategava desbocat com un cavall salvatge. Li va fer l'efecte que el llit es movia, que les bigues del sostre cruixien com si suportaren un gran pes, que tota la casa es podia assoliar en qualsevol moment.

Emi havia menjat molt la nit anterior, mitja rajola de xocolata d'amagat, quan se n'havia anat

a dormir. Ara tenia la boca seca i tan aspra com un fregall. Va pensar d'alçar-se, però no volia encendre el llum, perquè els pares es podrien despertar i li preguntarien «què passa, Emi?, què fas que no dorms?, t'has tornat a enfitar de xocolata, veritat?». La mare sempre la descobria, tenia com un sisé sentit, i quan tenia febre i s'agafava el ventre amb les mans sabia que havia pres massa llepolies i que tenia un empatx descomunal.

Emi no volia encendre el llum, però tenia molta set. La lluna estava en fase creixent, feia quasi el ple, i els ulls se li van acostumar a poc a poc a la foscor. Va apartar el cobertor i va buscar les sabatilles a palpès, les seues sabatilles verdes i en forma de granota. Després va eixir i va caminar pel corredor.

En passar per l'habitació dels pares va sentir uns roncs sibilants, com si algú tocara una nota de violí i tinguera poca idea de solfeig. De l'habitació de l'àvia no li va arribar cap so, però una claror de color ataronjat lluïa a través de la porta entreoberta. Sempre hi havia un llum titil·lant a l'altaret que l'àvia dedicava als seus sants.

En arribar al fons del corredor, Emi va davallar l'escala que conduïa a la part de baix, al saló

menjador i a la cuina. Els objectes semblaven diferents amb aquella penombra. Uns ulls la van mirar de fit a fit, era un cérvol, protagonista d'una escena de caça que veia cada matí dins d'un quadre, però no li havia fet mai por, i ara, en canvi, a la nit, semblava que la bèstia amenaçava de llançar-se-li al damunt. Emi va caminar amb cautela per davant del quadre amb els ulls mig tancats i l'esquena rígida com una post de planxar. A les fosques, es va dirigir al rebost, en va obrir la porta i es va tancar a l'interior. Aleshores va encendre el llum i una cosa va lliscar per terra i va desaparèixer darrere de les llandes de conserva. Emi va ofegar un crit. Era una panderola de color negre, negra i amb reflexos rogencs. La xiqueta es va fregar les cames, per un moment li va fer l'efecte que alguna cosa corria per l'interior del pijama.

A corre-cuita va agafar una botella d'aigua i se'n va beure un glop ben llarg. A la mare no li feia gràcia que s'amorrara per beure, però Emi

sabia que la mare no era perfecta, i més d'una vegada l'havia vista amorrar-se també a la botella. A pesar d'això, va sentir com una peneta en empassar-se el segon i el tercer glop i els va fer ben curtets. En acabant, va mirar el racó on havia desaparegut la panderola. No se'n veia cap rastre, però sabia que era allà, ben amagada, a l'aguait, esperant que ella se n'anara per campar com una reina. «Li ho diré al pare i et farà xitxines», va pensar Emi. Això la va fer sentir millor i li va donar forces per apagar el llum del rebost. En un tres i no res era a la part de fora, a la cuina. Es va estremir de cap a peus: s'imaginava que un munt de panderoles corria per terra.

Sense perdre punt va travessar per davant del quadre amb el cérvol d'ulls esbatanats i va pujar l'escala. Allà dalt se sentia fora de perill. La llum de la lluna es filtrava a través del celobert i tenyia els objectes d'un gris cendrós. Emi va avançar pel corredor, uns pocs metres més i es podria gitar i tapar-se cap i tot si volia, arraulir-se en la tèbia flonjor del matalàs, oblidar-se de cérvols malcarats i de panderoles antipàtiques. Però en això es va produir el mateix estrèpit d'uns minuts abans, el broooooooooom que l'havia despertada, i

la casa va tremolar tota. Emi es va eriçonar, era com estar a l'interior d'una balena, com si el cetaci se l'haguera engolida i tractara de fer-ne la digestió.

En passar pel costat de la porta de l'àvia no es va poder aguantar i va entrar a l'habitació.

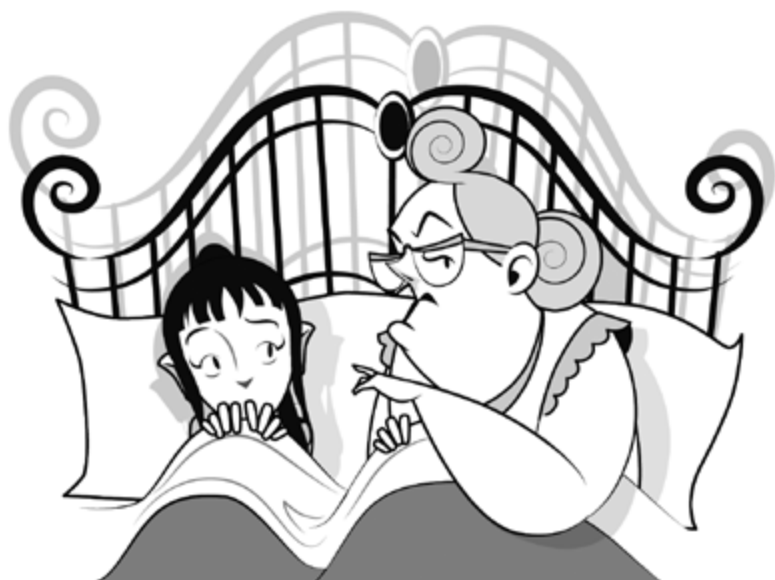
L'estança lluia amb el to mig ataronjat i groguenc d'una espelma, i tot just s'entreveien els contorns de les coses. Emi podia veure el rostre de l'àvia, immòbil com una estàtua. Li va semblar que tenia els ulls oberts, però no n'estava segura. Potser era morta. Tenia entés que hi havia morts que es quedaven amb els ulls oberts i algú els els havia de tancar. Es va quedar quieta, sense saber molt bé què fer. I en això va sentir una veu:

—Ho has sentit?

Emi va voler dir que sí, però de la boca no li va eixir cap soroll.

—Vine, acostat, que encara agafaràs una pulmonia.

Lentament, Emi va anar al llit. L'àvia va retirar el cobertor i li va fer un lloc al seu costat. A la llum titil·lant de l'espelma feia l'efecte que els objectes dansaven, les formes s'allargaven, i tan bon punt es feien grans com menudetes. Sobre

el tocador hi havia una fotografia de l'avi vestit de bomber. Havia mort feia trenta anys en un incendi, i ara les flames de llum oscil·laven sobre el seu retrat com si ho volgueren recordar.

–Tu també ho has sentit? –va insistir l'àvia.

–Crec que sí.

Emi es va sorprendre de sentir la seua pròpia veu, per sort no s'havia quedat muda.

–Són el colps de sant Pasqual Bailón. Tres colps –va dir l'àvia.

–Només n'he sentit dos, però no sé si eren colps, eren com trons, una mena de broooooom, i tota la casa ha tremolat.

—A mi m’ho has de dir! Són els colps de sant Pasqual —va repetir l’àvia amb un fil de veu—. Quan algú està a punt de morir, sant Pasqual l’avisava tres dies abans perquè es prepare i pose en ordre totes les seues coses, perquè s’acomia-de de la gent que estima o perquè dispose les coses de l’enterrament. Després arriba la mort i, tant si vols com si no, se t’emporta.

Emi es va encongir.

—Segurament és per mi —va continuar la iaia—, sóc vella com una pedra i tinc més tecles que un piano, però també podria ser un avís per a qual-sevol altre més jove i saludable de la casa. Els has sentit, veritat, els colps? —volgué confirmar una vegada més l’àvia.

Emi va sentir que una flamarada de calor li pujava a les galtes.

—Només dos colps.

—Procura no posar-te en perill, Maria Emília. Encara que si els tocs de sant Pasqual són per tu, poca cosa hi podràs fer. Qui sap: podria xafar-te un autobús o et podries enverinar amb un menjar en mal estat. No depén de tu, del que faces o deixes de fer, sant Pasqual és l’advocat de la mort i no s’equivoca mai. Tres dies abans de la mort de

l'avi els cops van sonar en aquesta mateixa casa, i tres dies més tard el pobre tenia la cara més negra que el carbó. En glòria estiga, pobre!

Es van quedar un moment sense dir res. Els molls del llit vell de l'àvia no paraven de xerricar.

–Estàs tremolant, criatura. Que tens fred? –va preguntar l'anciana.

–Un poc.

–Vinga, tapa't bé, que encara agafaràs una pulmonia.

Deu minuts després, l'àvia va començar a roncar suaument. Però Emi no podia dormir. No podia llevar els ulls del retrat de l'avi. Feia cara d'enfadat, i la xiqueta va pensar que la mirava a ella, com si li recriminara alguna cosa.